

טירת האוצרות

ה. בנסון "ספר הפיות" (1919)

צייד אחד עבר פעם בתוך יער ושמע קול בכייני הקורא לעזרה. הצייד הלך בכוון הקול ומצא גמד שנפל לבור חפור לשם ציד חיות בר. אחרי שהצייד עזר לגמד לצאת מהמלכודת האיש הקטן אמר לו: "לך מכאן ישר דרומה ואחרי עשרה קילומטר תראה עץ אורן ישן ענקי. שם תפנה מזרחה ולך עוד עשרה קילומטר עד שתגיע לטירה שחורה. אל תפחד, תיכנס לטירה, ושם תמצא חדר עגול עם שולחן גדול ועליו הרבה זהב ואבני חן יקרות. קח לך מהאוצר הזה כמה שתרצה וחזור לביתך. אבל תזכור – אל תעלה לצריח של הטירה כי אז עלול לקרות לך אסון."

הצייד הודה לגמד, בדק האם יש לו מספיק לחם וגבינה, צידה לדרך ארוכה,

ויצא מהר דרומה. הוא עבר בין עצים ושיחים, דרך עמקים והרים ולקראת הדמדומים ראה אורן ענקי העומד בדד בשדה. עייף מדרך ארוכה הוא נשכב תחת האורן ונרדם.

למחרת התעורר עם הזריחה והתחיל שוב ללכת, הפעם בכוון השמש העולה. במשך הזמן עלה על תל ומשם יכול היה לראות לא הרחק לפניו צריח שחור המתנוסס מעל עלים בהירים. בצהריים הוא הגיע כבר לטירה. היא הייתה עזובה והרוסה. עשבים כיסו את החצר שלה ודלת הכניסה הייתה רקובה ונפתחה קלות.

הצייד ניכנס לטירה ומהר מאוד מצא את החדר העגול. קרני השמש נפלו דרך החלון על ערמת זהב ואבני חן המונחת על שולחן שעמד במרכז החדר. הוא מילא באוצרות את תרמיל הצייד שלו ואת כל הכיסים במכנסיו ובמעילו, אך כשהביט על הרצפה ראה שורה של יהלומים המובילה מהשולחן אל אחת הדלתות. אחרי שפתח את

הדלת ראה מדרגות אבן העולות לצריח. על המדרגות היו פזורים יהלומים, אזמרגדים, ספירים, פנינים ואבני אודם. הצייד זכר את אזהרתו של הגמד ולא עלה לצריח, אך יצא מהר מהטירה וחזר הביתה. האוצר שאסף בטירה עשה אותו לאיש העשיר ביותר בעיר והידיעה על עושרו הגיעה מהר מאוד לאוזניו של המלך. המלך היה הנבל הגדול ביותר שבעיר הזו, ורק עוד שניים יכלו להשתוות לו בנבזות, רק מזכירו האישי וראש האוצר. הם דכאו את התושבים, הטילו עליהם מסים כבדים, גנבו מהעניים והעשירים, שדדו כנסיות ולא היה פשע שלא היו מוכנים לבצע כדי להתעשר עוד ועוד. לכן כשלאש האוצר נודע על התעשרותו הפתאומית של הצייד הוא החליט שהדבר הפשוט

והקל ביותר יהיה להרוג אותו ולקחת את כל רכושו.
"לא" אמר מזכיר המלך, שהיה שקול קצת יותר
"מספיק לכלוא את הצייד במרתפי הארמון עד
שיסכים למסור את כל עושרו לידינו".

אך המלך, שהיה המרושע ביותר בין השלושה,
החליט שהנבון ביותר יהיה לכלוא ולענות את הצייד
עד שיגלה להם מאין בא עושרו, ללכת למקום
ולקחת כל מה נשאר שם ורק אחר כך לקחת גם
את האוצרות שלו.

בסוף יצא צוו מלכותי לסגור את הצייד במרתפי
הארמון החשוכים ולהודיע לו שישוחרר רק אם
יגלה איפה לקח את כל העושר. אחרי שבמשך
שבועות ארוכים הצייד נשאר ללא אוכל או שתייה
הוא סיפר לשלושת רשעים על טירת האוצרות.
למחרת בבוקר המלך, המזכיר וראש האוצר לקחו
עמם שקים חזקים ועם שני צמדים של פרדות יצאו

ליער כדי לחפש את הטירה. הם שמחו מאוד
כשראו אותה ועוד יותר כשנכנסו פנימה ומצאו את
החדר העגול עם זהב ואבני חן על השולחן, בדיוק
כפי שתיאר הצייד. המזכיר התחיל מיד לטבול את
הטפרים שלו בזהב והמלך עם ראש האוצר התחילו
משמחה לרקוד, כמה שרק הגיל והבגדים
המכובדים אפשרו להם זאת. אחרי גילויי שמחה
אלה הם התחילו למלא את השקים שלהם וסחבו
אותם לדלת הטירה כדי להעמיס על הפרדות. תוך
זמן קצר לא נשאר על השולחן אף זכר מהאושר
שהיה שם בבואם. ולפתע המזכיר הרגיש באבני חן
המונחים על הרצפה.

"ראו! ראו!" הוא קרא בשמחה "יש כאן עוד משהו!"
ושלושתם ירדו על הברכיים כדי לאסוף את אבני
החן שהובילו אותם אל הדלת הקטנה שעליה לא
שמו לב קודם. אחרי שפתחו את הדלת ראו את

וההרים העוברים למטה. כך הם עפו זמן מה ובסוף הצריח התחיל לרדת ונחת בעדינות בחצר של ארמון גדול. סביבו הופיעו יצורים מוזרים, בעלי גוף אדם וראשי סוס, שרצו אל הצריח, שלפו את הכלואים בו והביאו אותם לאולם בו ישב מלך-גמד.

גרם המדרגות, שגם עליהן פזורים היו יהלומים וספירים. הם עלו במדריגות אלה ובסוף מצאו את עצמם בתוך אחד מצריחי הטירה, בחדר קטן, עם חלון מסורג ועם שולחן מלא זהב. הם רצו מהר לאוצר החדש הזה ותקעו את ידיהם בתוכו המבריק.

אך פתאום נשמע צלצול של פעמון גדול, צלצול איטי, חזק, מאיים. "מה זה?" קראו שלושת הנבלים בבת אחת ורצו בבהלה לדלת.

הדלת הייתה נעולה. תוך רגע נשמע גם פיצוץ חזק שהפיל את שלושתם על הרצפה ושפך את זהב מעליהם ואז, פלא ולפלא, צריח הטירה, עם שלושת הרשעים הכלואים בו, ניתק את עצמו מבסיס הטירה והתרומם באוויר. דרך החלון המסורג הם יכלו לראות את היערות העמקים

המלך, לא אחר אלא אחיו של הגמד שהצייד הציל אותו מהבור, ישב על כס זהב עם כריות קטיפה אדומות.

"במה פשעו השלושה האלה?" שאל מלך-גמד.
"הם ניסו לשדוד את טירת האוצרות, הוד מלכותו"
ענה בקול חמור אחד המשרתים בעלי ראש סוס.
"אז תביאו מיד הנה את כבודו השופט הגדול" אמר המלך.

שלושת האשמים עמדו מבוהלים בתוך כלוב ברזל. הם ניסו לומר דבר מה, אך ברגע שאחד מהם פתח את פיו, היה מקבל דחיפה חזקה מאחד השומרים. במשך דקות ארוכות באולם שרר שקט, המופרע מדי פעם בשיעול מוצנע או צליל גרירת רגליים. ואז, מרחוק, נשמעה תרועה של חצוצרת כסף.
"הוא מגיע! הוא מגיע!" נשמעו קולות באולם.
התרגשות גדולה עברה על הנוכחים.

החצוצרה נשמעה שנית. ההתרגשות גברה. עם צליל התרועה השלישית נשמע גם קול רם: "כבוד השופט הגדול מתקרב".

השתרר שקט מוחלט. פתאום נפתח המסך שכיסה את הכניסה הגדולה, בדלת הופיע שרת בבגד קטיפה ארגמן ושרביט זהב ואחריו שני נערים, אף הם בבגדי ארגמן, נושאים תיבה, מצופה בלכה שחורה ומבריקה, על כרית קטיפה. בסוף ניכנס אדם מבוגר לבוש גלימה שחורה, נושא מוט זהב ועליו השופט הגדול - תוכי ירוק בעל מקור אדום. בעוברו במרכז האולם התוכי הניע כנף, יישר נוצה אחת שבלטה מגבו וחזר למעמדו החמור והמכובד. בטקס רב רושם האיש בשחור הניח את השופט הגדול מול התיבה השחורה המבריקה שנחה לרגלי המלך-גמד.

שוב נשמעה תרועת חצוצרה. שני סוהרים הוציאו

הרימו אותה אל מול מקורו האדום של התוכי.
התיבה הייתה מלאת כרטיסים. ראשו של התוכי נע
מעליהן.

שקט מתוח הורגש באולם. העצורים, מלך, מזכיר
וראש האוצר רעדו מפחד.

בסוף מקורו של התוכי שלף את אחד הכרטיסים.

האיש בשחור הגיש את הכרטיס למלך-גמד.

"הנאשם" אמר מלך-גמד "כבוד השופט הגדול

מחליט שעד סוף חייך הטבעיים תהיה מנקה

הארובות של הארמון."

נשמעו מחיאות כפיים עדינות.

כעת המזכיר הובא לפני השופט שהביט עליו

בחומרה והתלבט זמן מה עד שהוציא את הכרטיס

השני.

"הנאשם" אמר מלך-גמד "כבוד השופט הגדול דן

אתך להיות מנקה החלונות של הארמון למשך כל

מהכלוב את המלך העצור והביאו אותו למרכז

האולם.

"כבודו" פנה מלך-גמד לתוכי, שהביט עליו בעיניים

צהובות עגולות ונד בראשו "הפושע הזה נתפס תוך

מעשה שדידה בטירת האוצרות. איזה עונש היית

מציע לו?"

שני המשרתים, נושאי תיבת הלכה השחורה,

חייך הטבעיים." באולם נשמעו לחישות. ואז הובא ראש האוצר לפני השופט וזה שלף את כרטיס העונש במהירות. "הנאשם" קרא שוב המלך "כבוד השופט הגדול מחליט שעד סוף חייך הטבעיים תנקה במו ידיך את השטיחים שעל רצפות הארמון." בזה תם המשפט. שלושת הפשעים הוצאו מהאולם, ואם לא שמעתם אחרת, יש להניח שהם ממשיכים עד היום בעונש שלהם. בארמון מלך-גמד יש חמש מאות תשעים ושש ארובות, שמונת אלפים שבע מאות חמישים ושלושה חלונות, וגם אחד-עשר מאות תשעים ותשעה שטיחים גדולים שאותם צריך לטאטא, לרחוץ ואבק לפחות פעם בשבוע. אחרי שהמלך, המזכיר וראש האוצר לא חזרו

העירה התושבים שחררו את הצייד מכלאו ועשו אותו ראש העיר שלהם, כי הוא היה הצנוע וגם העשיר ביותר מכולם. ומה שנוגע לאוצרות של טירת האוצרות – הם עדיין שם, ארוזים היטב בשקים גדולים ומונחים ליד הדלת הגדולה. יתכן שיום אחד תוכלו למצוא אותם. אך אם תמצאו, אל תהיו חמדנים ועל תעלו לצריח הטירה. ראו – הוזהרתם!